

ACSAI ROLAND

Mirelit

Most, az előbb a szelekbe hajolt koronája alá a
fáknak kimentem virágokért, lettem a szélnek a párja.
Évszak az évszakot és madarak hangjait variálta.

Én trolibuszra se szállva haladtam a posta felé, te
lányunkkal játszótéren voltál, már látszott a télnek a vége.
Sok verébnék kiolvadt mirelit csipogása ma végére.

Ki viszi, hozza is: ennyi a kért penitencia ára.
Szólama hívja, a tél kiürült üveg, vissza se váltja,
és hazaérne úgy, mintha nem tudná, tényleg hazaért-e,

vagy odakint van az utcákon, és fejét tartja a szélbe.

Akadó szava

Tandori hívása azt jelentette, hogy most minimum fél
óráig megvan a programom bármi is volt a kitűzött

cél azelőtt. Persze akkoriban ráértem monológot
hallgatni tőle a kagylóból – benne a tengere zúgott –,

nem volt gyerek, feleség, csak idő üresen, ami megtelt
általuk később. Nincs már vonalas telefonja

senkinek, és idejük se nagyon. Mire kéne idő ma?
Már az időért vagyunk mi. Ez volt a kilencvenes évek

vége, a kétezezeseknek első fele. Régi a nóta,
csendje: te. Mintha talán az idő akadó szava szólna.